

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

551.23

Hely

Idő

"1923"

Személy

Szerző:

Cím: látogatás régi külképviseleink
nél

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.

(Hely)

1921. 10. 21

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Olc)

Látogatás

régi külképviseleinknél a budai keserűvízforrásoknál

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

Tetszenek emlékezni, ugy-e, kérem, arra a régi időre, mikor még önök is utaztak? Pompás, tiszta, bőrdívános, gyorskattogású Pullmann-kocsik ablakából nézték a száguldó világot. A póznákon kis bádogtáblákat láttak, hátrább nagyobb táblákon ugyanazt a nevet, ami a kicsiken volt. Külföldön, amerre csak jártak, ez a név bukkanat elélük, mint valami hazai követ. Idegenek, ha magyarként mutatkoztak be nekik, rögtön rábólintottak igenlően:

— Á, á... Budapest, Hunyadi János!

Ez volt ugyszólván azelőtt a magyarság külképviselete. A Hunyadi János-vizes üvegek diadalmasan járták be a világot, Argentínában éppen úgy ismerte címkeiket a fűszeres, mint Skandináviában, vagy itthon, a Roszkorgyűtt publikuma Kajászórócsögén...

— Mit csinálhat most, ennyi borzasztó, kuszázó zürzavar után ez az öreg, több, mint hetven esztendő diplomata? — jutott a minap az eszembe, ahogy Budafok szépen fejlődő kisembertelepéről, Kelenvölgyről igyekeztem a villamoshoz befelé.

A Hunyadi János, az Apenta meg a Ferenc József, a budai három nagyhirű keserűvízforrás itt terül el sok apró kis faházaival, raktáraival, gépházaival, irodáival, eszélelakásaival Kelenföld és Budaörs közt. Messziről valami barakk-tábornak nézne az ember a sok egybefolyó apró tetőt. Csak közelebbről látszik, hogy aprócska házikókkal van tele a források telepe. Ezek a faházak a keserűvíz utak. Innen gyülik össze a keserűvíz a központi éiszternákba, ezekből gépöltéssel megy a palackozás. Azaz csak menne...

Mert holtak most ezek a régebben munkásoktól nyüzsgő, magyar és külföldi vendégek által sűrűn felkeresett telepek. A híres budai keserűvíz, e nagyszerű természeti kincs most kiaknázatlanul, vagy alig használva hever itt; kutaik zárva, az utak üresen, a raktárak körül apró svábgyerekek játszadoznak, egy- a telepi vágányra betöltött vagon előtt egy zenészkatonára alszik jóízűen a sinek között. Feje hátralog, éppen a nyaka van a sinen, mintha ingerelné a vagont.

— Na, merj a nyakamra rászaladni!

Attól az öt-hat vagontól, ami a Hunyadi János telepéről havonta kiszalad, most nyugodtan alhat a katoná. Mintegy hatvan munkással dolgozik most csak az üzem, egy telivér német ur felügyelete alatt; budaörsi svábok a munkások, 70-80 korona a napikeresetük, no meg persze szabad keserűvízfogyasztás... Leginkább csak hazai fogyasztásra, kevés Ausztriába, Németországba való kivitelre dolgoztatnak. Pedig talán épen most tudnák nagyszere-

riően megfizetni odakint ezt a pompás, híres vizet. Argentínai pesoért árut adni most nem volna boldogság!

A „Hunyadi János” most is a Saxlehner-családé. Híres budai familia. Az övék a budai Sashegy is. Egyikük, Saxlehner Kálmán meszesföldön híres a krisztinai, tabáni, láygmányosi szegény emberek közt, dús gazdag ember létére is tiz gyönyörű gyermeke van. Felesége meg uraskodás helyett dolgozik egész nap. Van is becsületük a szegény nép előtt!

A keserűvíz dinasztia feje, Saxlehner András Pesten székel. Hozzáfordultam tájékoztatásért a telep ügyében. Nem hiába van kiírva a kapu alatt: „Saxlehner András, belga főkonzulátus”, nem hiába diplomata-víznek a gazdája, diplomatikusan is fogadott. Ő interjúvolt meg engem. Olyan ügyesen, olyan szeretetreméltóan tette, hogy szinte azt éreztem, hogy ő az újságíró s az enyém a „Hunyadi János.”

Azért nem is mondtam meg neki, hogy engedélye nélkül mentem be előtte való nap a telepére, noha olvastam a tilalmat. Még utóbb lefogtat és belém öntet egy pár liter keserűvizet!

A házban az Egyesült-Allamok egy hivatala székel. Mikor lefelé

jöttem a lépcsőn, két falusi magyar tanakodott a kapuban. Megkérdeztek.

— Itt igazitanak el Nevjorkba? Felsőhajtottam.

— Milyen jó volna, ha fordítva lenne! Az ember maradna s a „Hunyadi János” utazna!

Bvárosi háziyomda 1920